מפרשת הגמרא: בְּמַאי קָמִיפַּלְגִי רבי חייא ובר קפרא בשלשת האופנים האמורים, בְּאִיסּוּר כּוֹלֵל וְאַלִּיבָּא דְּרַבִּי יוֹסֵי. רַבִּי חִיָּיא סָבַר, שלְרַבִּי יוֹסֵי בְּאִיסּוּר כּוֹלֵל מִיחַיֵּיב תַּרְתֵּי – שאם האיסור השני אוסר חתיכות נוספות שלא נאסרו באיסור הראשון, הרי הוא חל גם על החתיכה שנאסרה מכח האיסור הראשון שקדם לו, וחייבים על חתיכה זו שתי חטאות. ומשום כן מחייב רבי יוסי שתים על אשת אחיו שנעשתה אחות אשתו, שכן איסור אחות אשתו כולל עמו גם אחיות נוספות של אשתו. וּבַר קַפָּרָא סָבַר שלָּא מִיחַיֵּיב לרבי יוסי באיסור כולל אֶלָּא חֲדָא. ומה ששנינו לעיל (לב.) שרבי יוסי מחייב גם משום אשת אח וגם משום אחות אשה, אינו אלא באופן שקודם היתה אסורה עליו משום אחות אשתו ואחר כך נעשתה אשת אחיו, שבאופן זה חל גם איסור אשת אח משום שהוא איסור מוסיף, שכן נאסרת אשה זו גם על שאר האחים.

שואלת הגמרא: וּמַאי אִיסּוּר כּוֹלֵל אִיכָּא הָכָא בכל שלושת האופנים שנחלקו בהם רבי חייא ובר קפרא. בְּשִׁלְמָא בזָר ששימש בשבת, מובן מדוע איסור שבת הוא איסור כולל, שכן איסור שבת כולל עמו דברים נוספים שלא נאסרו מחמת זרות. שהרי מַעִיקָּרָא קודם שנכנסה השבת שָׁרֵי [–מותר] הזר בְּמָלְאכָה של חולין וְאָסּוּר רק בְּעֲבוֹדָה במקדש משום איסור זרות, ולאחר דַּאֲתָיָא [–שנכנסה] לָהּ שַׁבָּת, מִגּוֹ דְּקָא מִיתְּסַר [–מתוך שנאסר] הזר בְּכָל מְלָאכָה משום איסור שבת, מִיתְּסַר נַמֵי בַּעֲבוֹדָה במקדש משום איסור שבת. וכן מובן מדוע איסור טומאה על בַּעַל מוּם נחשב לאיסור כולל, שכן מַעִיקָּרָא לפני שנטמא הבעל מום היה שָׁרֵי בַּאֲכִילָה של קדשים, וְהֵיכִי אָסּוּר בַּעֲבוֹדָה, ועתה דאִיטַּמֵּי לֵיהּ [–כשנטמא], מִגּוֹ דְּקָא מִיתְּסַר בַּאֲכִילָה של קדשים משום טומאה מִיתְּסַר נַמֵי בְּעֲבוֹדָה משום טומאה. אֶלָּא בזר שאכל מְלִיקָה, בְּכַת אַחַת הִיא דְּמַשְׁכַּחַת לָהּ – אין שייך אופן זה אלא כשחלו שני האיסורים בבת אחת, שהלא איסור זרות ואיסור נבילה חלים שניהם בשעת המליקה, אבל שיחולו שני האיסורים בזה אחר זה בְּאִיסּוּר כּוֹלֵל לֹא מַשְׁכַּחַת לָהּ.

הגמרא מפרשת את מחלוקת רבי חייא ובר קפרא באופן אחר: אֶלָּא קָמִיפַּלְגִי בְּאִיסּוּר בְּכַת אַחַת – בשני איסורים שחלים בבת אחת, האם חל רק אחד מהם או שחלים שניהם, וְאַלִּיבָּא דְּרַבִּי יוֹסֵי. רַבִּי חִיָּיא סָבַר שלְרַבִּי יוֹסֵי בְּאִיסּוּר בַּת אַחַת מִיחַיֵּיב תַּרְתֵּי, ואף מה שמחייב רבי יוסי באשת אח ואחות אשה שתים, הוא באופן שחלו שני האיסורים בבת אחת. וכגון ששני האחים עשו שליח אחד לקדש להם שתי אחיות, וגם שתי האחיות עשו שליח אחד לקבל עבורן קידושין משני אחים אלו, ופגע שליח האחים בשליח האחיות ונתן לו בבת אחת את קידושי שניהם, ונמצא שבבת אחת נעשית אשת אחיו ואחות אשתו. וּבַר קַפָּרָא סָבַר, שלֹּא מִיחַיֵּיב לרבי יוסי אפילו באיסור בת אחת אֶלָּא חֲדָא, ומה שחייב רבי יוסי בברייתא לעיל שתים, הוא דווקא באופן שחל קודם איסור אחות אשה ואחר כך איסור אשת אח, שהאיסור השני מוסיף על הראשון, ומודה רבי יוסי באיסור מוסיף כמבואר לעיל.

שואלת הגמרא: וְהָכָא – בשני האופנים הראשונים שנחלקו בהם רבי חייא ובר קפרא, מַאי אִיסּוּר בַּת אַחַת אִיכָּא הָכָא, והרי בזר ששימש בשבת איסור זרות חל קודם השבת, וכן בבעל מום ששימש בטומאה איך יתכן שהמום והטומאה קרו בבת אחת. משיבה הגמרא: בזָר שֶׁשִּׁימֵּשׁ בְּשַׁבָּת יש להעמיד כְּגוֹן דְּאַיְיתֵי [–שהביא] הזר שְׁתֵּי שְׂעָרוֹת ונעשה גדול בְּאותה שַׁבָּת שבה עבד במקדש, ונמצא דְּהַוְיָא לְהוּ זָרוּת וְשַׁבָּת בְּהַדֵי הֲדָדֵי [–בבת אחת], שכן קודם השבת בעודו קטן לא היה חייב במצוות ולא נאסר בכלום, ורק לכשהגדיל בכניסת השבת חלו עליו איסורי שבת וזרות בבת אחת. וכן בבַּעַל מוּם ששימש בטומאה נַמֵי יש להעמיד כְּגוֹן דְּאַיְיתֵי שְׁתֵּי שְׂעָרוֹת וְאִיטַּמֵּי לֵיהּ [–ונטמא] קודם לכן בעודו קטן, ונמצא דְּהַוְיָא לֵיהּ בַּעַל מוּם וְטוּמְאָה בְּהַדֵי הֲדָדֵי, שכן כשהגדיל חלים עליו שני האיסורים בבת אחת. אִי נַמֵי יש להעמיד, כגון שֶׁחָתַךְ אדם אחר את אֶצְבָּעוֹ של הכהן בְּכַסִּין טְמֵאָה, ונמצא שאיסור טומאה ואיסור מום חלו עליו בבת אחת.

מקשה הגמרא: בְּשִׁלְמָא לְשיטת רַבִּי חִיָּיא מובן במה טעה בר קפרא כשאמר בשם רבי שאינו חייב אלא אחת. שכן סבר רבי חייא דכִּי אַתְנֵייהּ לְדִידֵיהּ – שכששנה לו רבי שחייב שתים, שנה כן אַלִּיבָּא דְּרַבִּי יוֹסֵי המחייב שתים באשת אחיו שהיא אחות אשתו. וכִּי אַתְנֵייהּ רבי לְבַר קַפָּרָא שאינו חייב אלא אחת, שנה כן אַלִּיבָּא דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן המחייב רק משום אשת אחיו. וטעה בר קפרא וסבר ששנה כן רבי בשיטת רבי יוסי. אֶלָּא לְבַר קַפָּרָא קשה, וכי רַבִּי חִיָּיא שאמר בשם רבי שחייב שתים שַׁקּוֹרֵי קָא מְשַׁקַּר. הלא אם גם לדעת רבי יוסי חייב רק אחת, כל שכן שלדעת רבי שמעון המקל יותר אינו חייב אלא אחת בלבד, ואם כן בשיטת מי שנה רבי לרבי חייא שחייב שתים.

הגמרא חוזרת בה מהביאור הקודם במחלוקת רבי חייא ובר קפרא, ומפרשת אותה באופן אחר: אֶלָּא רבי חייא ובר קפרא קָמִיפַּלְגִי בְּאִיסּוּר בַּת אַחַת, וְאַלִּיבָּא דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן. לדעת רבי חייא מודה רבי שמעון בשני איסורים שחלים בבת אחת שחייב שתים, ולא נחלק אלא על איסור מוסיף ואיסור כולל. ולדעת בר קפרא נחלק רבי שמעון על רבי יוסי גם בבת אחת, ואף בזה אינו מחייב אלא אחת.

מקשה הגמרא: בְּשִׁלְמָא לְרַבִּי חִיָּיא הסובר שמודה רבי שמעון בשני איסורים בבת אחת שחייב שתים, על כן קָא מְשַׁשְׁתַּבַּע – הוצרך לישבע שהאמת כדבריו, כדי לְאַפּוּקֵי לְרַבִּי שִׁמְעוֹן מֵחֲזָקְיֵהּ – להוציא את רבי שמעון מחזקתו. שכן רבי שמעון מוחזק כמיקל בדין זה, שהרי גם באיסור כולל ואיסור מוסיף אינו מחייב אלא אחת. אֶלָּא לְבַר קַפָּרָא הסובר שלדעת רבי שמעון אין איסור חל על איסור גם בבת אחת, לָמָּה לֵיהּ לְאַשְׁתַּבּוּעֵי שהאמת כדבריו. הלא פשטות דברי הברייתא מורה כדבריו, שלעולם אין רבי שמעון מחייב אלא אחת בלבד, ואף בבת אחת. מסיקה הגמרא: קָשְׁיָא – אכן נשאר הדבר בקושיא.

עוד מקשה הגמרא: בְּשִׁלְמָא לְבַר קַפָּרָא הסובר שלדעת רבי שמעון אף בבת אחת אינו חייב אלא אחת, מובן במה טעה רבי חייא בשאמר בשם רבי שחייב שתים. שכן כִּי אַתְנֵייהּ רַבִּי לְדִידֵיהּ [–לבר קפרא] שאינו חייב אלא אחת, שנה כן אַלִּיבָּא דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן המיקל, וכִי אַתְנֵייהּ רבי לְרַבִּי חִיָּיא שחייב שתים, שנה כן אַלִּיבָּא דְּרַבִּי יוֹסֵי המחמיר וסובר שגם איסור מוסיף חל על איסור. ורבי חייא טעה בדברי רבי וסבר שבשיטת רבי שמעון שנה לו כן. אֶלָּא לְרַבִּי חִיָּיא שאמר בשם רבי, שגם רבי שמעון המיקל מודה בבת אחת שחייב שתים, וכי לדבריו בַּר קַפָּרָא שאמר בשם רבי שחייב רק אחת שַׁקּוֹרֵי קָא מְשַׁקַּר, הלא לדברי רבי חייא אין שום מאן דאמר הסובר כן.

מתרצת הגמרא: אָמַר לָךְ רַבִּי חִיָּיא, סיבת טעותו של בר קפרא היתה משום דכִּי אַתְנֵייהּ רַבִּי לְדִידֵיהּ [–לבר קפרא] דינים אלו, תַּרְתֵּי לְפָטּוּר אַתְנֵייהּ – רק על שנים מתוך שלושת הדינים האמורים שנה לו שאינו חייב אלא אחת, על זר שמשמש בשבת, ועל בעל מום ששימש בטומאה.

ובאופן שחלו שני האיסורים בזה אחר זה והשני היה אִיסּוּר כּוֹלֵל, אֲתָנֵייהּ [–שנה] לו רבי שאינו חייב אלא אחת, וְאַלִּיבָּא דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן הסובר שאף איסור כולל אינו חל על איסור. וְחָזֵינָא [–ונראה] לְרַב חַפְרָא לְדִין זָר שֶׁאָכַל מְלִיקָה, וְאִיתֵּימָא דְּדָמְיָא לָהּ – ומשום שהוא דומה לזר ששימש בשבת ולבעל מום ששימש בטומאה, שכן בכל דינים אלו מדובר באיסור קדשים שמצטרף לאיסור אחר, עֲרָבָהּ [–עירב] בר קפרא לדין זה בַּהֲדֵייהוּ – יחד עם שני דינים האלו. ולאחר זמן כשהיה שונה את שלשת הדינים יחד, וְעַיֵּין בָּהּ בדין זר שאכל מליקה, וְלֹא אִשְּׁכַּח – ולא מצא להעמיד דין זה אֶלָּא באופן שחלו איסור מליקה ואיסור זרות בְּבַת אַחַת, ושכח שלא שמע מרבי דין זה אלא הוא עירבו יחד עם שני הדינים הראשונים. וְכָבַר, מְדָּהָא [–מכך שדין מליקה] מדבר בְּבַת אַחַת, הָא נַמִּי – דין זר ששימש בשבת ובעל מום ששימש בטומאה גם מדובר בְּאופן שחלו שני האיסורים בבת אַחַת. וְמִדְּהָנָךְ – מכך שבמליקה שנה רבי לְפַטּוּר, אַף הָנָךְ [–שני הדינים הראשונים] נַמִּי שנה לו רבי לְפַטּוּר אף כשחלו שניהם בבת אחת.

הגמרא מקשה על שיטת בר קפרא: מֵיתִיבִי, שנינו בברייתא, זָר שֶׁשִּׁמֵּשׁ במקדש בְּשַׁבָּת, וּבַעַל מוּם שֶׁשִּׁמֵּשׁ בְּטוּמְאָה, יֵשׁ כָּאן – בזר ששימש בשבת גם מִשּׁוּם איסור זָרוּת וְגַם מִשּׁוּם איסור שַׁבָּת, ובבעל מום ששימש בטומאה יש גם מִשּׁוּם איסור בַּעַל מוּם וְגַם מִשּׁוּם איסור טוּמְאָה. דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסֵי. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, אֵין כָּאן בזר ששימש בשבת אֶלָּא מִשּׁוּם איסור זָרוּת בלבד, ולא משום איסור שבת. וְכן בבעל מום ששימש בטומאה יש משום איסור בַּעַל מוּם בִּלְבַד, ולא משום טומאה. מדייקת הגמרא: דווקא את שני דינים אלו הביאה הברייתא, וְאִילּוּ לדין זר שאכל מְלִיקָה, שַׁיְּרָהּ הברייתא ולא הזכירה אותו, ומשמע שבדין זה שהוא איסור בת אחת לא נחלקו רבי יוסי ורבי שמעון. לְמַאן שַׁיְּרָהּ – לפי מי שיירה הברייתא דין זה, אִילֵּימָא לְרַבִּי יוֹסֵי, שמודה בו רבי יוסי שחייב רק אחת, הלא הָשְׁתָּא שֶׁרַבִּי יוֹסֵי בְּאִיסּוּר כּוֹלֵל [כגון בזר ששימש בשבת ובבעל מום ששימש בטומאה] מְחַיֵּיב שְׁתַּיִם אפילו שחלו בזה אחר זה, אם כן בְּאִיסּוּר בַּת אַחַת שחלו שניהם כאחת שהוא עדיף מאיסור כולל, מִיבָּעְיָא – וכי צריך לומר שמחייב בו רבי יוסי שתים. אֶלָּא לָאו [–אלא ודאי] שייר התנא דין זה לְרַבִּי שִׁמְעוֹן, שבדין זה מודה רבי שמעון שחייב שתים, משום שחלו שני האיסורים בבת אחת. ומוכח מכאן שדווקא בְּאִיסּוּר כּוֹלֵל הוא דְּפָטַר, ובאופן שחלו שני האיסורים בזה אחר זה, אֲבָל בְּאִיסּוּר בַּת אַחַת מְחַיֵּיב רבי שמעון שתים, וְתִיּוּבְתָּא היא על דבריו דְּרַב חַפְרָא. מסיקה הגמרא: אכן תִּיּוּבְתָּא היא.

שנינו בברייתא: זָר שֶׁשִּׁמֵּשׁ בְּשַׁבָּת וכו' יש כאן משום זרות ומשום שבת. מקשה הגמרא: בְּמַאי – באיזה עבודה מדובר. אִי בְּשַׁחִיטָה של הקרבן, הלא שְׁחִיטָה בְּזָר כְּשֵׁרָה ואין בה איסור זרות כלל. וְאִי בְּעבודת קַבָּלָה וְהוֹלָכָה, הלא טְלוּטוֹל בְּעַלְמָא הוּא, ואין בהן משום איסור מלאכת שבת. וְאִי מדובר בְּהַקְמָרָה של אימורי הקרבנות שיש בה משום איסור הבערה בשבת, וְהָא אָמַר רַבִּי יוֹסֵי הַכְּעָרָה לְלָאו יָצְאתָה. שכן נאמר (שמות לה ג) ׳לֹא תְבַעֲרוּ אֵשׁ בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת׳. ולכאורה כתוב זה מיותר, שהרי כבר נאמר (שם כ ט) ׳לֹא תַעֲשֶׂה כָל מְלָאכָה׳. ואמר רבי יוסי, טעם מה שנכתבה הבערה בפני עצמה הוא בכדי להוציא מלאכה זו מכלל מלאכות שבת שחייבים על זדונן סקילה ועל שגגתן חטאת, וללמדנו שאינה אלא באיסור לאו ועונש מלקות בלבד. ומאחר שהברייתא האמורה שנויה בשיטת רבי יוסי, אי אפשר לפרשה בזר שהקטיר בשבת ולחייבו שתי חטאות, שהרי לשיטתו אין בהקטרה בשבת חיוב חטאת.

מתרצת הגמרא: אָמַר רַב אֲחָא בַּר יַעֲקֹב, הברייתא מדברת בְּשָׁחִיטַת פָּרוֹ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל ביום הכיפורים, וּכְדִבְרֵי הָאוֹמֵר במסכת יומא (מב.) שֶׁשְּׁחִיטַת פָּרוֹ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל בְּזָר פְּסוּלָה. נמצא שזר ששחט את פרו של כהן גדול ביום הכיפורים, חייב גם משום יום הכיפורים וגם משום זרות.

מקשה הגמרא: אִי הָכֵי – אם מדובר בשחיטת פרו של כהן גדול, מַאי אִירְיָא – מדוע נקטה הברייתא זָר ששימש בשבת, הלא אֲפִילּוּ כֹּהֵן הֶדְיוֹט השוחט פר זה נַמִּי יתחייב משום זרות ומשום שבת, שכן שחיטתו אינה כשירה אלא בכהן גדול בלבד. מתרצת הגמרא: אכן אין כוונת הברייתא דווקא לזר, אלא לכל מי שֶׁזָּר אֲצָלוֹ [–אצל פר זה] קָאָמַר, ואף כהן הדיוט הוא כזר לענין שחיטתו.

רב אשי מיישב את הברייתא באופן אחר: מַתְקִיף לָהּ רַב אַשִׁי על קושיית הגמרא לעיל, מדוע אין להעמיד את הברייתא במלאכת הקטרה משום שאין בה חיוב חטאת, מִידֵּי [–וכי] חיוב חַטָּאוֹת קָתָנֵי בברייתא, אוֹ חיוב לָאוִין [–מלקות] קָתָנֵי בה, אֶלָּא [–הלא] יש לפרש שאיפוּרֵי בְּעַלְמָא קָא חָשִׁיב התנא ולא עונשים, שזר המקטיר קרבן בשבת עובר משום זרות ומשום שבת. מפרשת הגמרא: לְמַאי נַפְקָא מִינָּהּ כמה איסורים יש בזה, לְקוֹבְרוֹ בֵּין רְשָׁעִים וְגַמּוּרִים, שהעושה מעשה שיש בו שני איסורים נקבר עם הנסקלים והנשרפים שהן רשעים גמורים.

משנה

שְׁנַיִם שֶׁקִּדְּשׁוּ שְׁתֵּי נָשִׁים – שכל אחד מהם קידש אשה אחרת, וּבָשְׁעַת כְּנִיסָתָן לְחוּפָּה הֶחְלִיפוּ אֶת שֶׁל זֶה לָזֶה, וְאֶת שֶׁל זֶה לָזֶה – החליפו את נשותיהם ובא כל אחד מהם על ארוסת חבירו, חֲרֵי אֵלּוּ חַיָּבִין מִשּׁוּם איסור אֵשֶׁת אִישׁ. וְאִם הָיוּ שנים אלו אַחִין, הרי הם חייבים גם מִשּׁוּם אֵשֶׁת אָח, שהרי כל אחת מהן היא אשת אחיו מלבד היותה אשת איש. וְאִם הָיוּ שתי נשים אלו אֲחָיוֹת, חייבים הם גם מִשּׁוּם אחות אשה, שנאמר (ויקרא יח יח) 'אִשָּׁה אֶל אֲחוֹתָהּ לֹא תִקָּח'. וְאִם הָיוּ נשים אלו נִדּוֹת, חייבים הם גם מִשּׁוּם איסור נִדָּה. וּלאחר שבא כל אחד מהם על אשת חבירו, מַפְרִישִׁין אוֹתָן [–את הנשים הללו] מבעליהן שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, שֶׁמָּא מְעוּבָּרוֹת הֵן מהבועל והוולד ממזר, ואם לא יפרשו כשיעור זמן זה נתלה את העובר בבעלה ונבשירו לקהל, שכן אין העובר ניכר עד שלשה חדשים לעיבורו. וְאִם הָיוּ נשים אלו קְטַנּוֹת שֶׁאֵינָן רְאוּיוֹת לֵילֵד, מַחְזִירִים אוֹתָן מִיָּד לבעליהן, משום שאין לחשוש שמא נתעברו. וְאִם הָיוּ נשים אלו כֹּהֲנוֹת, נִפְסָלוּ מִן הַתְּרוּמָה. ובגמרא להלן (לה.) יבואר דין זה.

גמרא

שנינו במשנתנו: 'הֶחְלִיפוּ' משמע שהחליפו את נשותיהם במזיד. וקשה, מִידֵּי בְּרַשְׁיֵי עָסְקִינַן – וכי אנו עוסקים ברשעים שעברו במזיד על כל איסורים אלו שהוזכרו במשנה. עוד מקשה הגמרא: וְתוּ יקשה על הָא דְּתָנֵי רַבִּי חִיָּיא על משנתנו, שאם עברו על איסור אשת איש ואשת אח ואחות אשה ונדה, חֲרֵי יש כָּאן שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה חַטָּאוֹת, שכן כל אחד משני האנשים וכן כל אחת משתי הנשים מתחייבים ארבע חטאות. וְאִי מדברת המשנה בהחליפו בְּמֵזִיד, מִי אִיכָּא קָרְבָּן כלל, הלא אין מביאים קרבן אלא על השוגג. מתרצת הגמרא: אָמַר רַב יְהוּדָה, תָּנֵי [–גרוס] במשנתנו 'הוּחְלְפוּ' את של זה לזה', שמשמעותו שהוחלפו בשוגג.

הגמרא מוכיחה כדברי רב יהודה: הָכֵי נַמִּי מִסְתַּבְּרָא שהמשנה מדברת בשוגג, דְּהָרֵי קָתָנֵי בסֵיפָא, אִם הָיוּ נשים אלו קְטַנּוֹת שֶׁאֵינָן רְאוּיוֹת לֵילֵד מַחְזִירִין אוֹתָן מִיָּד לבעליהן. וְאִי מדובר שהחליפו את נשיהם בְּמֵזִיד, מִי שָׁרְיָא – וכי מותרות הנשים לחזור לבעליהן, והרי אשה שזינתה אסורה לבעלה. דוחה הגמרא: הָא לֹא קָשְׁיָא – מכח קושיא זאת אין להוכיח שמדובר בשוגג, שכן אפילו אם החליפו במזיד, מותרות הקטנות לחזור לבעליהן. שכן פִּיתּוּי קְטַנָּה כְּאונֶס נִינְהוּ, משום שאין בהן דעת, וְאוֹנֶס בְּיִשְׂרָאֵל מִישְׁרָא שָׁרֵי – ואשת ישראל שנבעלה לאחר באונס מותרת לבעלה.

הגמרא מביאה הוכחה אחרת לדברי רב יהודה: אֶלָּא יש להוכיח שהמשנה מדברת בשוגג מִדְּקָתָנֵי 'מַפְרִישִׁין אוֹתָן שִׁלְשָׁה חֳדָשִׁים שֶׁמָּא מְעוּבָּרוֹת הֵן', הָא לאחר שלשה חדשים כשנתברר דְּלָאו מְעוּבָּרוֹת הֵן, שָׁרְיָין – הרי הן מותרות לחזור לבעליהן. והרי דין זה אמור בגדולות, וְאִי מדובר שהחליפו בְּמֵזִיד, מִי שָׁרֵי לחזור לבעליהן. אֶלָּא לָאו שְׁמַע מִינָּהּ שהמשנה מדברת בנשים שהוּחְלְפוּ בשוגג. מסיקה הגמרא: אכן שְׁמַע מִינָּהּ.